

Arrest

nr. 119 929 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 oktober 2009 en heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 22 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 december 2011 en 16 juli 2012.

1.3. Op 24 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij arrest nr. 97 747 van 22 februari 2013 wordt de beslissing uit punt 1.3. vernietigd door de Raad en wordt de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.5. Op 30 augustus 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Awaz Khel uit het district Baraki Barak, gelegen in de provincie Logar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U heeft geen school gelopen in Afghanistan. In 1378 (1999), toen u ongeveer 17 jaar oud was, werd u door de Taliban gerekruteerd. Omdat u nog minderjarig was werd u niet naar het front gestuurd. Naast voedsel en goederen voor de Taliban verzamelen in Logar diende u ook de bewoners te bespioneren en gevangenen te bewaken. Sinds u meerderjarig werd ging u niet meer alleen naar de dorpen om voedsel te verzamelen maar patrouilleerde u ook in de omgeving. Op het einde van het jaar 1378 (begin 2000) bent u voor de taliban naar de regio Zazi in het district Ahmad Khail van de provincie Paktya gegaan. U verbleef daar tot eind 1380 - begin 1381 en verhuisde opnieuw naar Logar na de inval van de Amerikanen. Van 1380 (2002) tot 1384 (2005-2006) verbleef u afwisselend in het dorp Awzokh in het district Charkh en het dorp Sejawand van het district Baraki Barak. U arresteerde mensen die voor de overheid werkten, deelde dreigbrieven uit, viel NGO's of overheidsinstanties aan, stak brandstoftankers in brand in Salar Wardak en controleerde of er op bruiloften geen muziek werd gespeeld. In de maand saur van het jaar 1384 (21.04.2005-20.05.2005) heeft u samen met vier andere talibanmilitanten Khan Mohammad, een burger, gearresteerd en onthoofd omdat hij ervan verdacht werd samen te werken met de Amerikanen. Vier maanden later, in mirzan 1384 (23.09.2005-22.10.2005) heeft u Afghanistan verlaten. U reisde door Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 28 oktober 2009 melde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende u een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u de Afghaanse overheid, de taliban, de familie van Khan Mohammad en de bevolking uit uw regio vreest.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u aannemelijke en coherente verklaringen aflegde met betrekking tot u activiteiten als talibanstrijder. Tevens maakt u aannemelijk dat u een gegronde vrees heeft vervolgd te worden door de Taliban en verwanten van uw slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt uit informatie dat verscheidene voormalige talibanstrijders en hun families werden belaagd door opstandelingen met dodelijke wraakacties en intimidatie. Uit uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten blijkt verder dat u openlijk optrad in naam van de Taliban en dat u verantwoordelijk was voor arrestaties van mensen die voor de Afghaanse overheid werkten, u dreigbrieven uitdeelde, NGO's aanviel en op bruiloften controleerde of er geen muziek werd gespeeld. In de Afghaanse context, waarin bloedwraak een onderdeel uitmaakt van het gewoonterecht, kan op basis van deze activiteiten redelijkerwijze worden aangenomen dat u, na het verlies van de bescherming van de Taliban tegen wraakacties, het risico loopt te worden gevisieerd door familieleden van de slachtoffers die u in het kader van uw publieke activiteiten maakte.

Bescherming tegen wraakacties door de Taliban vanwege de Afghaanse overheden blijkt niet vanzelfsprekend. Niet alleen blijkt de overheid niet in staat om de veiligheid van voormalige Talibanstrijders via het reïntegratieprogramma te garanderen, volgens informatie van het CGVS worden steeds meer low-level Taliban opgesloten en blootgesteld aan martelpraktijken en blijken zij een makkelijk doelwit voor pesterijen en afpersing van de ANSF. Ook op de traditionele familie- en gemeenschapsstructuren die in Afghanistan de belangrijkste beschermingsmogelijkheden vormen blijkt u geen beroep te kunnen doen aangezien u via deze stamstructuur bij de Taliban werd ingelijfd en uit informatie van het CGVS blijkt dat ongehoorzaamheid aan de wens van de stam of het dorp in dit verband ertoe leidt dat men ongewenst wordt verklaard.

Het verdwijnen van de bescherming vanwege de traditionele clanstructuur leidt er in uw hoofde ook toe dat elke mogelijke bescherming tegen de door het gewoonterecht opgelegde wraak vanwege de clans van uw slachtoffers wegvalt. Uit informatie blijkt immers dat het risico te worden getroffen door wraakacties in belangrijke mate wordt bepaald door de sterkte van de familie waartoe men behoort.

Vanwege bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat u een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Taliban en de familieleden van uw slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie in het huidige Afghanistan heeft aangetoond.

Artikel 1, F, a) van de Vluchtelingenconventie stelt echter dat haar bepalingen niet van toepassing zijn op personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Volgens art. 7 van het Statuut van Rome wordt verstaan onder misdaad tegen de menselijkheid: één van de volgende handelingen, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: moord, uitroeiing, slavernij; deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; marteling; verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke ander vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op ander gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; gedwongen verdwijningen; apartheid; andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen en leidinggevenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25§3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd –eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u voor de Taliban aanvankelijk voedsel en goederen in Logar inzamelde maar dat u ook bewoners bespioneerde (cgvs 21.12.2011, p.16). Vanaf u meerderjarig was ging u niet meer naar de dorpen om voedsel te verzamelen maar patrouilleerde u ook in de omgeving. Later werd u ook naar het front in de provincie Paktia gestuurd (cgvs 21.12.2012, p.17). Na het offensief van het Amerikaanse leger in Paktia verhuisde u opnieuw naar Logar (cgvs 16.07.2012, p.3). Over de periode dat u bij de taliban actief was verklaart u dat u verantwoordelijk was voor het bewaken van de gevangenen en hen via foltering en tot bekentenissen dwong (cgvs 21.12.2011, p. 17 en 21 en cgvs 16.07.2012, p.3). Daarnaast stelde u dat u samen met uw medetalibanstrijders mensen arresteerde die voor de overheid werkten (cgvs 16.07.2012, p.4), dreigbrieven uitdeelde (cgvs 16.07.2012, p.3 en 6), NGO's aanviel (cgvs 16.07.2012, p.6) en op bruiloften controleerde of er geen muziek werd gespeeld (cgvs 21.12.2011, p. 21 en cgvs 16.07.2011, p.4 en 7). Tot slot verklaarde u in de maand saur van het jaar 1384 (21.04.2005-20.05.2005) samen met vier andere talibanmilitanten Khan Mohammad, een burger, gearresteerd en onthoofd te hebben omdat hij ervan verdacht werd samen te werken met de Amerikanen (cgvs 21.12.2011, p. 17 en 20-21 en cgvs 16.07.2012, p.4-5 en 11).

Dat u via een lotingsstelsel verplicht ingelijfd werd bij de Taliban in 1999 en bijgevolg niet kon voorzien in welke omgeving u terecht kwam (cgvs 21.12.2011, p.16 en cgvs 16.07.2012, p. 10), kan niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor de door u gepleegde misdrijven. Gevraagd of u op het moment van inlijving bij de Taliban wilde gaan stelt u dat u van het geluid van fluitende kogels hield en dat u zich graag bij de Taliban aansloot omdat u dan zonder beperking vuurwapens kon gebruiken (cgvs 21.12.2011, p.21). Gevraagd waarom u Afghanistan in 2005 verliet verklaart u dat u gewond raakte aan uw benen, dat u de situatie moe werd, dat u angst had om gedood te worden, dat er minder vertrouwen tussen jullie was en dat uw moeder hertrouwde (cgvs 21.12.2011, p.16). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u er voor de onthoofding van Khan Mohammad ooit aan dacht de Taliban te verlaten antwoordt u ontkennend en vult u aan dat u na het incident angst had omdat u vermoedt dat hij onschuldig was (cgvs 21.12.2011, p.21). Tijdens het tweede gehoor stelt u eveneens dat u stopte omdat u niemand in de familie had die voor u zorgde, u beschermde (cgvs

16.07.2012, p.8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of heeft proberen te onttrekken aan de acties van de Taliban. Integendeel, dat u gedurende zes jaar, van 1999 tot en met 2005 en dus ook na de val van het regime, actief was bij de taliban toont aan dat u zich met haar daden vereenzelvigde en dat u dezelfde doelen huldigde.

Op basis van uw verklaringen moet geconcludeerd worden dat u bewust heeft deelgenomen aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1, par. F(a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend.

Immers, artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

Niettegenstaande het feit dat art.1, F(a) van de Geneefse Conventie en artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/5, 52/2, 55/4 (a) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen aangaande de gepleegde feiten tijdens de periode dat hij bij de taliban verbleef en erkent dat hij deze activiteiten heeft gehad voor de taliban, maar stelt ook dat hij verschillende elementen onder de aandacht heeft gebracht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) om toe te laten te begrijpen waarom hij dergelijke handelingen heeft verricht. Verzoeker stelt dat hij aangegeven heeft dat hij als minderjarige werd ingelijfd bij de taliban in 1999 via een lotingsstelsel, op een moment dat de taliban de macht had in zijn streek en dat de inwoners van het dorp geen keuze hadden dan mee te werken met de taliban, zo niet riskeerden zij ernstige gevolgen en zelfs om te worden vermoord, bij gebrek aan medewerking met de taliban. Verzoeker benadrukt dat hij aldus niet op vrijwillige wijze actief is geworden voor de taliban, maar hiertoe werd verplicht, bovendien als minderjarige, dat er in de context van Afghanistan op dat moment er hem niet kan worden verweten dat hij gekozen heeft voor zijn eigen fysieke integriteit en zijn leven, omdat indien hij geweigerd zou hebben, dit ernstige gevolgen zou hebben gehad voor zichzelf en zijn familie, dat hij geen onderwijs heeft genoten in Afghanistan en er ook rekening moet worden gehouden met de afwezigheid van enige opleiding in zijn hoofde. Verzoeker herhaalt dat hij geen enkele vrije keuze had toen hij zeventien jaar oud was en verplicht werd bij de taliban te gaan, dat hij nog zeer jong was en geen opleiding genoten had en zeer beïnvloedbaar was en stelt dat hij bovenal een zeer grote angst had voor de taliban, waar hij was bij ingelijfd, omdat hij wel zeer goed wist tot wat ze in staat waren. Verzoeker meent dat uit de omstandigheden waaronder hij is begonnen met deel uit te maken van een taliban militie niet kan worden afgeleid dat hij dit in volkomen vrijheid en uitdrukkelijke bedoeling

om deel te nemen aan misdrijven zou hebben gedaan, wat helemaal niet het geval is, gezien zijn minderjarigheid en zijn gebrek aan opleiding en het feit dat hij onder dwang stond om deel uit te maken van de taliban. Hij wijst er op dat hij tijdens zijn gehoor duidelijk heeft verklaard *“De conflicten worden meestal opgelost via de dorpsoudste. Zo ben ik ook bij de Taliban begonnen. Het was niet dat ik mij vrijwillig aansloot”* en *“Toen ik in Afghanistan was zeiden mensen me dat de Tsjechen en de Amerikanen de PRT leiden. Ik had geen interesse in zulke zaken. Ik deed wat mij opgedragen werd.”* Hij meent dan ook dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij absoluut geen leider is en enkel deed wat hem opgedragen werd, dat hij de taliban niet vervoegd is uit vrije wil, maar omdat hij verplicht is geweest en dit ook heeft gedaan uit eigen behoud. Hij vervolgt dat hij ook duidelijk heeft aangegeven dat, toen de taliban begon te rekruteren in 1384, elke stam vijftig mensen moest afstaan. Verzoeker meent dat met de opsomming van de redenen waarom hij de taliban verliet in de bestreden beslissing, de indruk wordt gegeven dat het geheel van deze redenen waren die aan de oorsprong lagen van de wil van verzoeker om de taliban te verlaten, wat eigenlijk niet een volledig correcte weergave van de werkelijkheid is, volgens verzoeker. Hij stelt dat het duidelijk is dat indien hij zou geweigerd hebben om bij de taliban te gaan, hij zou zijn gedood en dat het ook onmogelijk was om de taliban te verlaten gedurende de jaren dat hij er deel van uitmaakte, omdat het te gevaarlijk was en hij riskeerde om gedood te worden, dat gelet op dit levensgevaar verbonden aan het verlaten van de taliban, hij nooit echt op ernstige wijze heeft overwogen om de taliban te verlaten en dan geprobeerd heeft zich er zo goed mogelijk uit de slag te trekken, dit uit zelfbehoud en uit bezorgdheid voor zijn familie, dat echter een keerpunt is gekomen op het moment dat één van de andere taliban militanten Ismail werd gedood omdat die zich begon te verzetten tegen hetgeen wat hem werd opgedragen, dat Ismail degene is die de burger, K.M. heeft moeten doden en dat na dit incident voornoemde persoon niet meer wilde verder samenwerken met de taliban, zodat hij werd gedood, dat dit voor hem een grote shock is geweest, niet alleen omdat hij Ismail kende, maar ook omdat hij ook niet akkoord was met wat hen was opgedragen en hij geconfronteerd werd met de gevolgen van het verzet van Ismail. Verzoeker herhaalt dat er, gedurende de tijd dat hij bij de taliban was, geen enkele mogelijkheid was om te ontsnappen, gezien zij van zeer nabij in het oog werden gehouden, dat pas op het moment dat de commandant van zijn groep, M.Q. werd gearresteerd, hij een gelegenheid heeft gezien om te ontsnappen en er die dag van gebruik heeft gemaakt om te ontsnappen, om zijn Kalashnikov te verkopen en met zijn geld te vluchten naar Iran. Verzoeker wijst er op dat het tekenend is voor het wantrouwen binnen zijn taliban groepering dat er hen geen geld werd gegeven, omdat men geen vertrouwen in hen had en dat ze nooit alleen werden gelaten met hun wapen gedurende langer dan twee of drie uur, dat het dus in de praktijk onmogelijk was om een ontsnapping of iets anders te organiseren, gezien de constante paranoia en toezicht die in de groep heerste.

Vervolgens wijst verzoeker er op dat de bestreden beslissing uit zijn verklaringen meent te kunnen afleiden dat hij dezelfde doelen zou huldigen en dat hij zich met de daden van de taliban vereenzelvigde, maar dat hem nooit uitdrukkelijk de vraag is gesteld wat hij zelf persoonlijk dacht van de opdrachten die hij kreeg van de taliban, dat hij namelijk zelf uitdrukkelijk heeft aangegeven op verschillende plaatsen dat hij enkel deed wat hem opgedragen werd en dat hij niet uit vrije wil bij de taliban was gegaan, dat het CGVS aldus niet echt is ingegaan op wat hij zelf dacht over de acties die hij moest uitvoeren, dat enkel wanneer er aan hem werd gevraagd of hij er ooit over gedacht heeft om de taliban te verlaten voor de onthoofding van K.M. hij verklaarde *‘Nee. Na het incident werd ik zelf ook bang, ik denk dat hij onschuldig was en dat hij geen crimineel was’*, dat hieruit duidelijk blijkt dat hij moeite heeft met wat hem opgedragen werd te doen met K.M., omdat hij vreesde dat het om een onschuldige persoon ging en dat dus hieruit blijkt dat hij niet akkoord is met letsel en kwaad veroorzaken aan onschuldige personen, dat hij wel heeft verklaard dat hij hield van het geluid van kogels en dat hij graag bij de taliban ging omdat hij daar wapens kon gebruiken, terwijl ze dit thuis niet konden doen, behalve bij huwelijksfeesten, maar dit niet betekent dat hij zelf op individuele wijze de bedoeling had om misdrijven te plegen.

Verzoeker herhaalt dat hij, als minderjarige werd ingelijfd bij de taliban, als onopgeleid iemand, die geen enkele mogelijkheid had om zich op individuele wijze te verweren tegen de taliban, die in staat zijn om iedereen te vermoorden en hij daarna ook volledig geïndoctrineerd geraakt is door de taliban, dat hij die niet heeft kunnen verlaten in volle oorlogssituatie, gezien hij op niemand een beroep kon doen om hem effectief te beschermen tegen de taliban, noch op de regeringsautoriteiten of op andere personen in Afghanistan die hem een efficiënte bescherming zouden kunnen gegeven hebben, dat het onbetwistbaar is dat hij gevangen zat in die groepering en tot op het moment dat de commandant werd gearresteerd, hij geen enkele mogelijkheid heeft gehad in de praktijk om aan dit lot te ontsnappen. Hij betwist dat hij bewust zou deelgenomen hebben aan misdaden tegen de menselijkheid, gezien er geen rekening is gehouden door de verwerende partij met zijn minderjarigheid op het moment dat hij bij de taliban terecht kwam, de oorlogssituatie die toen heerste en waardoor hem geen enkele keuze werd

gelaten, gezien het ook de dorpsvergadering is die via een lotingsstelsel besliste wie er bij de taliban moest gaan, dat in die context van het Afghaans conflict, dat overigens nog steeds verder duurt, dat gezien er geen enkele efficiënte bescherming wordt gegeven door de autoriteiten aan de burgers in zijn streek van herkomst, wat niet betwist wordt door de bestreden beslissing, niet kan gesteld worden dat hij hierin een individuele aansprakelijkheid zou hebben, dat hij enkel heeft gehandeld met het oog op, het behoud van zijn eigen leven en fysieke integriteit, wat een mensenrecht is en zodat hem niet kan worden verweten dat hij alles in het werk heeft gesteld om zijn leven en zijn fysieke integriteit en dat van zijn familie te beveiligen, dat de bestreden beslissing dus een verkeerde inschatting maakt van zijn houding met betrekking tot de handelingen die hij heeft gesteld als lid van de taliban. Verzoeker meent dat een dergelijke inschatting van zeer groot belang is gezien voor de toepassing van artikel 1 F van het vluchtelingenverdrag de individuele aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid moet worden aangetoond en dat hiervoor de graad van persoonlijke, geïnformeerde en intentionele betrokkenheid van de persoon in de criminele handeling op zorgvuldige wijze moet worden vastgesteld, waarna verzoeker uit 'UNHCR statement on article 1F of the 1951 Convention' citeert: *"This requirement for individual responsibility is critical in cases of alleged membership of an organization which engages in excludable acts where, among other things, the specific role, personal involvement and the substantial contributions of the person concerned to the activities of the organization must be examined carefully to determine his or her individual responsibility"*. Verzoeker wijst er verder op dat het vluchtelingenverdrag een zeer hoge bewijsstandaard heeft om aan te tonen dat een individu bepaalde handelingen heeft begaan of heeft deelgenomen in het begaan van dergelijke handelingen en dat het UNHCR van oordeel is dat er sprake moet zijn van *"reliable, credible and convincing evidence, going beyond mere suspicion or allegation, is required to demonstrate that there are 'serious reasons for considering' that individual responsibility exists."*, dat ook nog volgens het UNHCR *"Furthermore, there may be grounds for finding that individual responsibility does not apply, such as the absence of the requisite mental element (knowledge and intent) or the existence of valid defences to criminal liability. Any other mitigating factors would also need to be assessed. In cases where the person has a valid defence, exclusion will not be applicable"*.

Verzoeker meent dat in de statement van het UNHCR ook wordt verwezen naar een uitspraak van een Canadese Rechtsinstantie in de zaak Ramirez v. Canada, waarin wordt geoordeeld dat er moet worden beoordeeld wat de rol is geweest van het individu in de bijdrage van de organisatie, omdat de bijdrage van de oprichter-grondlegger van een organisatie in het algemeen tot zwaardere straffen zal leiden dan veroordelingen voor activiteiten die zich beperken tot een bepaalde steun van de organisatie, dat ook wordt geoordeeld door het UNHCR *"Due regard and caution should be given in particular to the actual activities of the organization, its structure (...); the organisation's place and role in the society in which it operates, and its purposes and methods. The individual's role and involvement must also be examined, including his or her position in it; his or her personal involvement or substantial contribution to the criminal act in the knowledge that his or her act or omission would facilitate the criminal conduct; his or her ability to influence significantly the activities of the group or organization; and his or her rank and/or command responsibility"*. Verzoeker vervolgt dat volgens het UNHCR ook moet worden rekening gehouden met de omstandigheid of men vrijwillig lid is geworden van een bepaalde groep die betrokken is in onwettig geweld en ook of de persoon zelf in staat is om op betekenisvolle wijze de activiteiten van de groep te beïnvloeden, dat het UNHCR stelt *"the fact that a person was at some point a senior member of a repressive government or a member of an organisation involved in unlawful violence does not in itself entail individual liability for excludable acts. A presumption of responsibility may, however, arise where the individual has remained a member of a government clearly engaged in activities that fall within the scope of article 1F. Moreover, the purposes, activities and methods of some groups are of a particularly violent nature, with the result that voluntary membership thereof may also raise a presumption of individual responsibility. Caution must be exercised when such a presumption of responsibility arises, to consider issues including the actual activities of the group, its organizational structure, the individual's position in it, and his or her ability to influence significantly its activities, as well as the possible fragmentation of the group"* en *"Moreover, such presumptions in the context of asylum proceedings are rebuttable"*. Hij meent dat hij niet in staat was om op determinerende wijze de activiteiten van de groep te beïnvloeden en hij zelf geen sterke individuele positie had in de groep, gezien hij een eenvoudig lid was, dat steeds onderworpen was aan de surveillantie en het wantrouwen van de andere leden en van de leider van de groep, die hem nooit lang alleen lieten, uit vrees dat hij de groep zou verlaten, dat hij niet vrijwillig bij de taliban is gegaan en hij dus nooit een belangrijke rol heeft gespeeld in de groep maar geen enkele andere mogelijkheid zag dan bij deze groep te blijven, om zijn eigen leven veilig te stellen, dat gelet op deze elementen er geen vermoeden kan zijn van aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid met betrekking tot de daden waaraan hij zijn medewerking heeft (moeten) verlenen, zodat zijn individuele verantwoordelijkheid niet kan worden weerhouden, gezien de dwang waaraan hij onderhevig was en de doodsangst waarmee hij werd geconfronteerd, dat

volgens het UNHCR de criminele verantwoordelijkheid niet aanwezig kan zijn wanneer er bijvoorbeeld sprake is van onvolwassenheid, in het geval van kinderen, dat ondanks het feit dat hij bij de taliban is gebleven gedurende verschillende jaren, er niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat hij geen andere keuze had dan bij hen te blijven, uit levensbehoud en ook omdat hij omwille van zijn onvolwassenheid, op het moment dat hij werd ingelijfd bij de taliban, niet kon worden geacht volkomen te beseffen wat de activiteiten van de taliban teweeg brachten en in welke deze verwerpelijk en illegaal waren. Hij vervolgt dat het UNHCR ook van oordeel is dat rekening moet worden gehouden met andere verzachtende omstandigheden, zoals de leeftijd, maar ook de bedoeling om dood of ernstige schade te vermijden voor zichzelf of familieleden, met name dwang of 'duress', dat ook deze dwang in zijn hoofde in aanmerking moet worden genomen als verzachtende omstandigheid en een element dat zijn individuele verantwoordelijkheid doet verdwijnen, gezien de omstandigheden waarin hij actief was bij de taliban, dat ook in de Background note van het UNHCR betreffende de uitsluitingsclausule van 4 september 2003 (te lezen staat dat) wanneer sprake is van dwang moet worden nagegaan of er op redelijkerwijze kan worden verwacht dat het individu op eenvoudige wijze afstand zou doen van zijn lidmaatschap en ook de gevolgen van desertie en de voorzienbaarheid van het feit dat men onder druk zou worden gezet om dergelijke handelingen te plegen in aanmerking moeten worden genomen als relevante factoren. Verzoeker stelt dat het onbetwistbaar is dat wanneer hij de taliban verliet, hij ernstige risico's op represailles liep, net als de leden van zijn familie, dat het bewijs daarvan het feit is dat wordt erkend dat hij riskeert om vervolgingen te ondergaan van de taliban, omwille van de feiten die hij heeft aangehaald, dat het dus onmiskenbaar is dat hij onder ernstige dwang en druk stond en dat het in de omstandigheden voor hem praktisch onmogelijk was om de taliban te verlaten, tot op het moment dat hij de gelegenheid zag om te ontsnappen, enkel en alleen omwille van het feit dat de commandant van zijn groep was gearresteerd, dat op dat moment hij de uitgelezen kans zag om te vluchten en hij nooit eerder die gelegenheid had gehad, zo niet had hij dit al eerder kunnen proberen.

Verder wijst verzoeker ook op artikel 55/4 van de vreemdelingenwet dat stelt dat er sprake moet zijn van *"wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan"*, dat hij ook niet de gelegenheid heeft gekregen om zich te verdedigen omtrent de handelingen waaraan hij heeft deel genomen, dit terwijl de Raad van State reeds heeft geoordeeld in zijn arrest nr. 94.321 van 27 maart 2001 *"dat het formeel bewijs dat de vreemdeling voor een in artikel 1 F bedoeld misdrijf strafrechtelijk werd vervolgd niet vereist is (...); dat artikel 1 F een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook met de nodige omzichtigheid moet worden toegepast, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft (...) dat het eerbiedigen van de rechten van de verdediging een onontbeerlijke waarborg voor een bedachtzaam oordeel terzake vormt (...)* dat bij uitsluiting op grond van artikel 1 F de vreemdeling dan ook vooraf de kans op een dienstig verweer moet krijgen, wat onder meer de mogelijkheid veronderstelt om de hem verweten laakbare gedragingen te weerleggen en zich desbetreffend te rechtvaardigen". Verzoeker stelt dat hem op geen enkel moment gewezen werd op de mogelijkheid van uitsluiting van het vluchtelingenstatuut op basis van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en er hem ook niet werd gevraagd zich te verdedigen hieromtrent en om uit te leggen hoe hij tegenover de laakbare gedragingen stond die hij heeft toegegeven en die hij ook heeft begaan, dat hem alleen werd gevraagd wanneer en waarom hij de taliban heeft verlaten, maar er op geen enkel moment gevraagd werd wat zijn eigen houding was ten aanzien van de vele laakbare gedragingen die werden gesteld door de talibangroepering, waar hij deel van uitmaakte en wat zijn eigen morele oordeel hierover was, dat hij dus helemaal niet uitdrukkelijk werd geïnformeerd door het CGVS over de zware gevolgen van de toepassing van de uitsluitingsclausule en hem niet de mogelijkheid is gegeven om zich hieromtrent te verdedigen, dat daarom zijn rechten van verdediging geschonden zijn, dat ook de rechtspraak van de Raad rekening houdt met het feit dat de persoon die op basis van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag wordt uitgesloten, zich bewust moet zijn geweest van het crimineel karakter van de handeling en de handeling het resultaat moet zijn van een eigen morele keuze, dat met alle elementen van de zaak moet rekening gehouden worden en dus ook met de door de asielzoeker aangehaalde verschoningsgronden, dat door de Raad ook rekening gehouden wordt met onweerstaanbare dwang en dat wordt geëist dat men zou aantonen dat mocht hij zich hebben verzet, hij in een bijzonder gevaarlijke en onherstelbare situatie zou zijn terechtgekomen, dat artikel 31, 1°, d van het Statuut van Rome vereist dat dwang voortvloeit uit een onmiddellijke doodsbedreiging voor de persoon of een andere persoon of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstig lichaaamlijk letsel en de persoon noodzakelijkerwijs en redelijk handelt teneinde deze dreiging af te wenden, mits hij niet de bedoeling heeft een groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen. Verzoeker stelt dat één van de elementen die meespelen in de beoordeling hiervan de voorzienbaarheid is van het feit dat men onder druk zal gezet worden om de betreffende daden te plegen. Verwijzend naar het arrest nr. 364 van 22 juni 2007 van de Raad stelt verzoeker dat in voormelde zaak geen onweerstaanbare dwang kon worden aanvaard bij een Iraakse asielzoeker omdat

werd vastgesteld dat de betrokkene niet er toe werd gedwongen een succesvolle loopbaan uit te bouwen, dat een dergelijke vaststelling niet geldt voor hem omdat hij werd gedwongen deel uit te maken van de taliban en hij wel degelijk zeer goed op de hoogte was van de gevolgen die zouden verbonden zijn aan het verlaten van de taliban indien zij hem daarna terug zouden snappen, namelijk de dood, dat hij, door deel uit te maken van de taliban groepering, duidelijk heeft kunnen meemaken tot wat de leden van de groepering in staat zijn en dat hij daarom ook zeer goed het risico voor zijn eigen leven kon inschatten, dat hij ook werd geconfronteerd met het lot gereserveerd aan taliban militanten die zich op een gegeven moment verzetten tegen de aan hun opgedragen taken, nu een lid van zijn groep, Ismail, werd vermoord, dat zijn verklaringen, die coherent en geloofwaardig werden bevonden, daarom een voldoende aanwijzing zijn van het risico dat hij liep in geval hij zich zou verzetten tegen de opdrachten die hij kreeg van zijn taliban overste, zodat moet worden aanvaard dat hij handelde onder dwang en dat hij handelde onder onweerstaanbare dwang, die moet worden aanvaard als verschoningsgrond.

2.2. De Raad sluit zich vooreerst aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban en de familieleden van zijn slachtoffers in de zin van het vluchtelingenverdrag in het huidige Afghanistan heeft aangetoond.

2.3. Artikel 1, F, 1 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: *“De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen”.*

Artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid moet worden verstaan: *“... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt”.* Opdat er sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen volgens dit artikel deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij deelgenomen heeft aan de activiteiten van de taliban, die de commissaris-generaal kwalificeert als misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome. Hij betwist in zijn verzoekschrift voornoemde kwalificatie niet.

2.5. Verzoeker stelt dat hij verschillende elementen onder de aandacht heeft gebracht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om toe te laten te begrijpen waarom hij dergelijke handelingen heeft verricht.

Aangaande deze elementen stelt de verwerende partij wat volgt:

“Dat u via een lotingssysteem verplicht ingelijfd werd bij de Taliban in 1999 en bijgevolg niet kon voorzien in welke omgeving u terecht kwam (cgvs 21.12.2011, p.16 en cgvs 16.07.2012, p. 10), kan niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor de door u gepleegde misdrijven. Gevraagd of u op het moment van inlijving bij de Taliban wilde gaan stelt u dat u van het geluid van fluitende kogels hield en dat u zich graag bij de Taliban aansloot omdat u dan zonder beperking vuurwapens kon gebruiken (cgvs 21.12.2011, p.21). Gevraagd waarom u Afghanistan in 2005 verliet verklaart u dat u gewond raakte aan uw benen, dat u de situatie moe werd, dat u angst had om gedood te worden, dat er minder vertrouwen tussen jullie was en dat uw moeder hertrouwde (cgvs 21.12.2011, p.16). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u er voor de onthoofding van Khan Mohammad ooit aan dacht de Taliban te verlaten antwoordt u ontkennend en vult u aan dat u na het incident angst had omdat u vermoedt dat hij onschuldig was (cgvs 21.12.2011, p.21). Tijdens het tweede gehoor stelt u

eveneens dat u stopte omdat u niemand in de familie had die voor u zorgde, u beschermde (cgvs 16.07.2012, p.8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of heeft proberen te onttrekken aan de acties van de Taliban. Integendeel, dat u gedurende zes jaar, van 1999 tot en met 2005 en dus ook na de val van het regime, actief was bij de taliban toont aan dat u zich met haar daden vereenzelvigde en dat u dezelfde doelen huldigde.”

Verzoeker is het niet eens met deze motieven en betwist dat hij bewust zou hebben deelgenomen aan misdaden tegen de menselijkheid. Hij stelt dat niet kan gesteld worden dat hij een individuele aansprakelijkheid zou hebben en de verwerende partij een verkeerde inschatting maakt van zijn houding met betrekking tot de handelingen die hij gesteld heeft als lid van de taliban, dat een dergelijke verkeerde inschatting van zeer groot belang is, gezien voor de toepassing van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag de individuele aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid moet worden aangetoond en dat hiervoor de graad van persoonlijke, geïnformeerde en intentionele betrokkenheid van de persoon in de criminele handeling op zorgvuldige wijze moet worden vastgesteld. Verzoeker meent dat er in zijn geval geen vermoeden kan zijn van aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid met betrekking tot de daden waaraan hij zijn medewerking heeft (moeten) verlenen, zodat zijn individuele verantwoordelijkheid niet kan weerhouden worden met betrekking tot deze daden, gezien de dwang waaraan hij onderhevig was en de doodsangst waarmee hij werd geconfronteerd. Verder stelt verzoeker nog dat hij ook de gelegenheid niet heeft gekregen om zich te verdedigen omtrent de handelingen waaraan hij heeft deelgenomen, dat op geen enkel moment gewezen werd op de mogelijkheid om hem uit te sluiten van het vluchtelingenverdrag. Hij stelt dat rekening moet gehouden worden met het feit dat de persoon die uitgesloten wordt op grond van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag zich bewust moet zijn geweest van het crimineel karakter van de handeling en de handeling het resultaat moet zijn van een eigen morele keuze.

2.6. Volgens artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet moeten ook personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1F van het vluchtelingenverdrag worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Opdat er van deelneming aan zo'n misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, wat inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr. 18).

In de achtergrondnota van het UNHCR wordt gesteld dat de graad van betrokkenheid van de desbetreffende persoon zorgvuldig moet geanalyseerd worden in elke zaak, dat het feit dat daden een weerzinwekkende en buitensporige aard hebben plaatsgevonden dit aspect niet mogen overschaduwen (UNHCR, *'Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees'*, 2003, nr. 51).

Opdat de uitsluitingsclausule kan toepast worden, moet de individuele verantwoordelijkheid vaststaan in relatie tot de daden die worden genoemd in artikel 1F van het vluchtelingenverdrag. Individuele verantwoordelijkheid kan in het algemeen vastgesteld worden als het individu een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het desbetreffende misdrijf, wetende dat zijn handelen of gebrek aan handelen het misdrijf vergemakkelijkte. Zo moet de graad van persoonlijke, wetende (knowing) en intentionele betrokkenheid van de persoon in de criminele handeling op zorgvuldige wijze moet worden beoordeeld. Naar het standpunt van het UNHCR is betrouwbaar, geloofwaardig en overtuigend bewijs, dat verder gaat dan eenvoudige verdenking of beschuldiging, nodig om aan te tonen dat er zwaarwichtige reden zijn om aan te nemen dat de individuele verantwoordelijkheid bestaat. Er kunnen gronden zijn om aan te nemen dat de individuele verantwoordelijkheid niet vaststaat, zoals de afwezigheid van het vereiste mentale element (kennis en intentie) of het bestaan van een geldig verweer voor de criminele verantwoordelijkheid. Elke andere verzachtende omstandigheid dient ook beoordeeld te worden. In het geval een persoon een geldig verweer heeft, zal uitsluiting niet van toepassing zijn (UNHCR, *'Statement on Article 1F of the 1951 Convention, Issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12 (2) (b) and (c) of the Qualification Directive'*, juli 2009, p. 9 en 10).

De persoon die op basis van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag uitgesloten wordt moet zich bewust geweest zijn van het crimineel karakter van de handeling en de behandeling moet het resultaat zijn van een eigen morele keuze (M.-C. GOETHALS, *'De uitsluitingsclausule en de toepassing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen'*, T. *Vreemd.*, 2010, nr. 2, p.116).

Betreffende dwang (duress) stelt het UNHCR dat dit enkel van toepassing is wanneer het misdrijf of de daad in kwestie het gevolg is van het noodzakelijk en redelijk vermijden door de desbetreffende persoon van een onmiddellijke doodsbedreiging of van een dreiging van voortdurend of dreigend ernstig lichaaamlijk letsel voor de persoon zelf of een andere persoon en dat de persoon niet de bedoeling heeft een grotere schade toe te brengen dan de schade die hij tracht te vermijden (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr. 22).

Ook artikel 31, 1°, d van het Statuut van Rome vereist dat dwang voortvloeit uit een onmiddellijke doodsbedreiging voor de persoon of een andere persoon of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstig lichaaamlijk letsel en de persoon noodzakelijkerwijs en redelijk handelt teneinde deze dreiging af te wenden, op voorwaarde dat hij niet de bedoeling heeft een groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen.

Er zijn strenge voorwaarden waaraan dient voldaan te zijn opdat het verweer van dwang kan gevoerd worden. Als dwang wordt aangevoerd door een persoon die gehandeld heeft op bevel van andere personen in een organisatie, moet aandacht besteed worden aan het feit of van het individu redelijk kon verwacht worden om eenvoudig te verzaken aan zijn lidmaatschap en of hij of zij dit eerder had dienen te doen als het duidelijk werd dat de betreffende situatie zich zou voordoen. Elke zaak dient beoordeeld te worden op grond van de feiten eigen aan de zaak. De gevolgen van desertie alsook de voorzienbaarheid van het feit dat men onder druk zal gezet worden om bepaalde daden te plegen, zijn relevante factoren (UNHCR, '*Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*', 2003, nr. 51).

2.7. Als er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat artikel 1F van het vluchtelingenverdrag of artikel 55/2 van de vreemdelingenwet van toepassing is moet de vreemdeling in de gelegenheid worden gesteld om dit te weerleggen. In het arrest nr. 94.321 van 27 maart 2001 oordeelt de Raad van State "dat artikel 1F een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook met de nodige omzichtigheid moet worden toegepast, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft (...) dat het eerbiedigen van de rechten van verdediging een onontbeerlijke waarborg voor een bedachtzaam oordeel ter zake vormt (...) dat bij uitsluiting op grond van artikel 1F de vreemdeling dan ook vooraf de kans op een dienstig verweer moet krijgen, wat onder meer de mogelijkheid veronderstelt om de hem verweten laakbare gedragingen te weerleggen en zich desbetreffend te rechtvaardigen (...)". (M.-C. GOETHALS, 'De uitsluitingsclausule en de toepassing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen', *T. Vreemd.*, 2010, nr. 2, p.114).

2.8. Gelet op het feit aldus dat artikel 1F van het vluchtelingenverdrag een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook met de nodige omzichtigheid moet worden toegepast, dient in elk individueel geval te worden nagegaan of betrokkene individueel verantwoordelijk is en of sprake is van dwang of andere verschoningsgronden voor het plegen van daden, die onbetwistbaar vaststaan, en die er toe kunnen leiden dat de uitsluitingsclausule niet van toepassing is.

2.9. Gelet op het arrest van de Raad van State waar gesteld wordt dat bij uitsluiting op grond van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag de vreemdeling vooraf de kans moet krijgen om zich te rechtvaardigen betreffende de hem verweten laakbare gedragingen, gelet op het feit dat verzoeker ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gewezen werd op de mogelijkheid in zijn geval van uitsluiting ingevolge artikel 1F van het vluchtelingenverdrag, gelet op het feit dat verzoeker niet (uitgebreid) ondervraagd werd omtrent zijn houding ten aanzien van zijn daden, de mogelijkheden tot het verlaten van de groepering gedurende de verschillende jaren dat hij deel uitmaakte van de taliban alsook zijn visie daarop en de reden voor het uiteindelijk verlaten van de groepering, gelet op verzoekers huidige verklaringen dienaangaande ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift en gelet op het gebrek aan informatie over desertie door (gedwongen) gerekruteerden bij de taliban tussen 1999 en 2005, de periode dat verzoeker bij de taliban actief was, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER